

Simona Solina

Ostaline

strah v očeh

Morda pa kdaj pride ljubezen.
Če bo strah zbežal iz tvojih oči,
ki so videle svet
in se ustrašile drugih oči,
ki so videle v ljudi.

sva

z jezikom
mi vroče zavrtaš
skozi dlan
preiščeš vse žile
najdeš pot do srca
noči spreminjaš v dan
težka zemljina tla
povzdiguješ do neba
in čez
kamor plujeva
bosa
gola
sama pred seboj
se ne moreva več skriti
do obisti željna mane
z njo padava v boga
ni kapljajočih solza
ni senc
sivine
ni teže posedovanja
le midva
sva

lubenica

sočno rdeče meso
se cedi
v notranjosti se skrivam
črne pečke
vsepovsod
razsute vame
so božanski dih
in ta zeleni ovoj,
ki naju čuva
z napisom s&s forever
nikomur ne pusti
zabosti noža
v sladki svet
samosvoj
tvoj
moj
naj

ogrej me

v padlo tišino
prikličem
le petje ptic
in slišim
divje šparglje
skozi trnje
rasti
pokončno
kot lok moje hrbtenice
napojene
dežne kaplje
na tilniku
koža drhti
v burji z velebita
divja svoboda
hladen svet
znajo ogreti le redki

pesnik

z modro si me zadel v srce
čeprav ni bil september
si napisal *premikaj se! premikaj se!*
ne tistim v septembru
zame tako kot odpoljub duše
ki kane skozi oko

rekel je sveta tišina

S sveto tišino so me mazilili.

S sveto tišino prepričevali.

Toliko so svete tišine dali.

Zdaj vanjo namakam
utrujene nič svete noge,
ki svet so steptale.

Nič svetega.

Nič tišine.

votlo telo

zbudila sem se v votlo telo
srce brez bolečine tolče naprej
marčevski sneg
vse naokrog
vse hkrati
mokro in suho
mrzlo
brez vonja in barv
črno-bel svet
se razrašča
v mislih ostaja poet
v meni poje
pesem
brez melodije
le črka na papirju
mrtvohladno
razodetje
preživetje

suhe solze

suhe solze
se stočijo na
papir obnemi
krči se
zvija
in jaz postajam
za širino prahu
manj prekleta
vsuj mi
sweetheart
v ušesa
stokrat
ne daj
da naju
zasužnjena
ločijo